

Extremisme, integratie en het verschil daartussen

Collignon, Volkskrant 13-09-2005

1. Extremisme

In het nieuwe boek van Salman Rushdie *'Shalimar the Clown'*, wordt weergegeven hoe een verzetsbeweging zijn opportune meelopers krijgt.

Mensen die op de revolutionaire romantiek afkomen, mensen die oude rekeningen te vereffenen hebben, mensen met winstbejag, frustraties, etc.

Het is niet verwonderlijk dat ook in Nederland het moslim-extremisme er wat nevenfuncties op na houdt:

- verschaffer van identiteit aan onzekere mensen,
- rechtvaardiging voor onaangepast en ongewenst maatschappelijk gedrag.

Het is evenmin verwonderlijk dat weer anderen een bloedhekel krijgen aan rotjochies die uit naam van de Islam lopen te dreigen en aan meisjes die de halve koran kunnen opzeggen.

En zo wordt de spiraal gevoed die maakt dat ieder zich barricadeert achter de muren van de eigen groep.

Hoe moet een stadsbestuur zich hierin opstellen?

Een stad, de stad Amsterdam, het gemeentebestuur van Amsterdam, behoort zich in dit opzicht anders te gedragen dan 'de mensen'.

De stad moet niet-emotioneel, niet moraliserend en niet stigmatiserend reageren.

Een stadsbestuur moet terrorisme, dreiging van terrorisme en gevoeligheid voor het gedachtengoed achter het terrorisme niet op één lijn stellen met de integratie van migranten, met straatcriminaliteit, overlast en onaangepast gedrag of met allerlei kwalen waar onze samenleving óók nog mee te maken heeft.

De stad moet juist een goed onderscheid blijven hanteren tussen:

- terroristen,
- plegers van straatmisdrijven,
- veroorzakers van overlast,
- jongeren die hun maatschappelijke kansen niet kunnen of willen benutten,
- jongeren die gevoelig zijn voor 'extreem gedachtengoed'.

Voor wat betreft de laatste categorie (jongeren die gevoelig zijn voor extreem gedachtengoed): er zijn nogal wat zaken waarvoor jongeren gevoelig zijn en waarvoor ouderen niet meteen staan te applaudiseren: sportverdwazing, gokverslaving, drugsgebruik, egocentrisme, overidentificatie met de eigen groep, consumentisme, rhinoceros-manieren, etc.

Moslim-extremisme is één van die dingen. Hoe gevaarlijk dat is, met andere woorden in hoeverre woord en daad met elkaar samenhangen, is vooralsnog niet duidelijk.

Stelling:

1. Het zou een wonder zijn als er in Amsterdam níet een categorie jongeren zou zijn die het moslim-extremisme aangrijpt als identificatiemiddel, als middel om ons op stang te jagen of als rechtvaardiging voor onaangepast gedrag.
2. Van gedrags-beïnvloedende projecten moet je geen wonderen verwachten.
3. Goed geïnformeerd zijn over de stand van zaken valt heel goed te combineren met een rustige en pacificerende opstelling van de gemeente.

2. Integratie

In de herijking van het integratiebeleid staat dat Amsterdam een duizelingwekkende veelheid aan projecten en projectjes onderhoudt op het terrein van integratie, etnische identiteit en extremisme-bestrijding.

Er staat ook dat het geen kwaad kan die veelheid gaandeweg en met diplomatie te saneren, want niemand kan er meer kop of staart aan onderscheiden.

Hoe erg die veelheid is, daarover kun je van mening verschillen.

De een zegt: "laat er een strakke regie op los".

De ander: "juist mooi, die veelheid."

Op dit moment heb ik het idee dat een zekere redundantie en een zekere losheid te prefereren is boven een strakke regie, om de eenvoudige reden dat onze regie-inspanningen eerst en vooral op iets anders gericht moeten zijn.

De kern van het integratiebeleid van de gemeente is niet de veelheid aan projecten die 'de sfeer verbeteren', 'wederzijds begrip kweken', 'de dialoog gaande houden', etc.

De kern is: het te lijf gaan van sociaal-economische achterstanden.

Als de gemeente dat niet met voldoende toewijding, volharding en succes doet, dan zijn al die andere dingen alleen maar het vergulden van de pil.

Het is m.i. niet moeilijk om te kiezen voor een zwaartepunt in het geheel van sociaal-economische achterstandsfactoren. Opvoeding en onderwijs zijn en blijven veruit de belangrijkste voorspellers van succes, emancipatie en levensgeluk.

Alles wat wij onze kinderen toewensen aan ontplooiing, carrière, woon- en leefklimaat, sociale contacten en gezondheid, hangt positief samen met onderwijs.

Terwijl onderwijsachterstand samenhangt met alles waarvoor we ze willen behoeden: werkloosheid, armoede, criminaliteit, overgewicht, isolement.

Stelling

1. Het gehele complex van opvoeding, onderwijs en eerste toeleiding naar de arbeidsmarkt zou absolute topprioriteit van het integratiebeleid moeten zijn.
2. De toegevoegde waarde die de gemeente hierop kan leveren is groot omdat in de samenhang tussen de verschillende onderdelen (ouder-kind-centra, voorschool, school, jeugdhulpverlening, etc.) en de verschillende partijen (gemeente, besturen, zorgaanbieders, etc.) er nog veel te verbeteren is.